

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Moralia

Plutarchus

Francofurti, 1620

De esu carniū, oratio prior

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1372](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1372)

PLUTARCHI

DE ESU CARNIVM, O-

ratio prior.

V vero quæris, qua ratione in-

Veller a reprobant: carnes verubus quoq; in ipsis

Mugitum edebant affa, crudaq; boabant.

Atqui cœna hæc vere est monstrosa, esurire aliquæ adhuc mugientia animalia. & docere iis vesci, quæ vivunt adhuc, & vocem edunt, ac disponere condiendi, affandi, apponendiq; modos. Is quærendus fuit, qui primus ista cepisset, non qui sero tandem ab iis destitisset. Enimvero primi isti, qui carnibus vesci sunt aggressi, omnem fortasse culpam in inopiam reiecerint. non enim cupiditatibus iniustis capti, & intercopia omnium rerum libidine elati ad voluptates quæ à natura & locietate animãtiũ essent alienæ proejecti eo se contulerunt. Quibus si in præsentia sensus & sermo daretur, haud dubie sic nos compellat ear: O beati, qui hodie vivitis, & diis cari, quale vobis contigit ævum, qui omnium rerum abundantia forte oblata perfrui mini? quam multa vobis nascuntur, quam locuples rerum vobis vindemia? quantum è campis diuitiarum, quantas è stirpibus voluptates percipitis? ita quidem vt potiri illis & luxuriare vobis absq; vlla pollutione detur? Nos autem tristissima excepit & apprime terribilis ætas, cum in immensam atque difficilissimam primi ortus incidissemus inopiam. Adhuc cœlum occultabat aer ac stellas, turbido & penetratu difficili humore confusas, igniq; & ventorum æstibus. nondum suo loco Sol fixus hæserat, nondum certum conficiebat cursum, nondum ortus eius occasusq; definitis distinguebantur limitibus: neque suis statis conuersionibus frugifera tempestatum anni interualla discerniebantur. Tum terra fluminum incompositis eluuiis vastata erat: multa ob paludes informia, cœno alto, saltibus infrugiferis & syluis erant inculta. Imo ad producendos mites fructus, ad artem culturæ nullum suppetebat instrumentum, nulla sapientiæ machina. neq; fames moram patiebatur, neq; anniuersarium tempus femens facta expectabat. Quid ergo mirum, si animalium carnib. vñ sumus præter naturã eo tempore, quo cœnum edebatur, & cortex vorabatur ligni, & gramẽ iuuẽre virẽs, aut radicẽ alicuius herbe fortunatũ putabatur, q; vero glãdẽ gustassẽt atq; comedissẽt p; voluptate choros circa quercũ aliq; aut fagũ duxerãt, vitã datricẽ eã, matricẽ, nuuicẽq; appellantes?

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

ΠΕΡΙ ΣΑΡΚΟΦΑΓΙΑΣ

λόγος α.

Αλλὰ σὺ μὲν ἔρωτάς τινι λόγῳ Πυθαγόρας ἀπέχετο σαρκοφαγίας: ἐγὼ δὲ θαυμάζω καὶ τινὶ πάθει καὶ ποίᾳ ψυχῇ ἢ λόγῳ ὁ πρεσβυτέρων ἀφροσύνη φατερόν σου σῶματι, καὶ τεθνηκότος ζώου χεῖλεσι πωροσθέντα σαρκῶς καὶ νεκρῶν σωματῶν καὶ εἰδῶλων πωροσθέντος βραπέζας ὄψα καὶ ἔσφρα καὶ πωροσθέντι εἰπεῖν τὰ μικρὸν ἐμπεσοῦν βρυχώματα μέρη καὶ φησὶ γάρ μιν καὶ κινέματα καὶ βλέποντα: πῶς ἢ ὅτις ἴσως ἐπέκεινται φόνοι σφαζομένων, δεσπομένων, δεισιμελιζομένων πῶς ἢ ὅσφρησις κούεκε τὸ ἀποφραῖν πῶς τὸ γαστρὶ σὺν ὑπέσπρεψεν ὁ μολυσμὸς ἐλκῶν φαύσαν ἀλλοτείων, καὶ βραμύτων θαλασίμων χυμοῖς καὶ ἰσχυρῶς ἀπολαμβάνουσαν.

Εἰρπον μὲν ῥινοὶ, κρέα δὲ ἀμφὶ ὄβελοισὶ ἐμμερόν. Ὀψαλέα τε καὶ ὀμά. βοῶν δὲ ὡς γίνετο φωνή. τὸ πλάσμα καὶ μῦθος ἐστὶ, τὸ δὲ γε δεῖπνον ἀληθῶς τετραπόδες, πεινᾶν πῖνα τῆς μυκωμένης ἐπὶ καὶ διδάσκειται ἀφ' ὧν δεῖ βέβησθαι ζῶντων ἐπὶ καὶ λαλοῦντων, ἀφ' ὧν τὸ μῦθον ἀρτύσις πῖνας καὶ ὀπίησις καὶ πωροσθένσις. τὸ πῖνον ἔδει ζητεῖν τὸν πρεσβυτέρων ἀφροσύνην, οὐ τὸν ὄψα παυσάμενον. ἢ πῶς μὲν πωροσθέντος ἐκείνοιο ἔπιχρησάσαι σαρκοφαγεῖν τὴν αἰτίαν αὐτῶν εἶποι πᾶσαν καὶ τὸ ἀποφραῖν. καὶ γὰρ ἐπιθυμίας αἰόμοιο στυδιάζοντες, ὅσδε ἐν πωροσθέντι ἀναλκῶν ὑβείσαντες, εἰς ἡδονὰς πωροσθέντων ἀσυμφύλοισι ἐπὶ τὰ ἡλθον, ἀλλ' εἰπὶεν αὐτῶν ἀφροσύνην ἐν τῷ παρόντι καὶ φωνῶν λαβόντες ὀμακῆροι καὶ θεοφιλέσσι οἰνωῶντες ὑμεῖς, οἷς βίου λαχόντες αἰῶνα καρποῦσθε καὶ ἐμεῶς κληῖρον ἀγαθῶν ἀφρονῶν, ὅσα φύεται ὑμῖν, ὅσα βυζᾶται, ὅσων πλεονεχέει πεδῖαν, ὅσας ἀπὸ φυτῶν ἡδονὰς, ἀφροσθέντων παρέστιν ἔξεστιν ὑμῖν καὶ βυζᾶν μὴ μεινομένοις. ἡμᾶς δὲ στυδιότατον καὶ φοβερώτατον ἔδειξεν ἀπὸ βίου καὶ χρόνου μέγας, εἰς πολλὴν καὶ ἀμήχανον ἐκπεσόντας ὑπὸ τῆς πωροσθέντος ἡμέρας ἀποφραῖν. ἐπὶ μὲν ἔρανον ἔκρυπτεν ἀπὸ καὶ ἀστρατοῦ καὶ δυσταπεινῆ πεφυρμένα ὑγρῶ καὶ πυρῆ, καὶ ζάλας αἰέμεν. ὅσδε πτω δὲ ὁ ἥλιος ἴδρυτο ἀπλανῆ καὶ βίβατον ἔχων δρόμον, ἠὲ καὶ δύσιν ἐκεῖνε πωροσθέντι ἡγαθῶν αἰτίσιν ὀπίσσω καρποφόρον ἐπιπρέφας κελύκος σφαιροῖσιν ἄρασι. γῆ δὲ ὑβείσο ποταμῶν ἐκβολαῖς ἀπάκτων, καὶ πολλὰ λίμνασιν ἀμορφα, καὶ πηλοῖς βατέσι καὶ λόχμοις ἀφροσθέντι καὶ ὑλαῖς ἀπὸ γῆς. φερα δὲ ἡμέρων καρπῶν, καὶ τέχνης ὄργανον ὅσδε, ὅσδε μηχρὴ σοφίας. ὁ δὲ λιμὸς σὺν ἐδίδου χρόνον, ὅσδε ἄρασι ἐτησίσοις ἀπὸ ὧν τότε ἀνέμεινε. πῆ θαυμαστὸν εἰ ζῶντων ἐχρησάμεθα σαρκὶ πωροσθέντων, ὅτε ἰλιεῖς ἠδίστο καὶ φλοῖος ἐβρωθῆ ζύλου, καὶ ἀγρωσὶν ἄρειν βλασάνουσιν, ἢ φλοῖος πᾶρίζαν, ἀτυχῆς ἰσὺ. βαλαῖνου δὲ γαστρίσιν αἰνοῖ καὶ φαρῶντες, ἐχρῶσαν ὑφ' ἡδονῆς πωροσθέντων πῖνα καὶ φησὶν, ζεῖδωρον δὲ καὶ μητίερα καὶ ἔσφρον ἀποκαλοῦντες ἐκείνου,

non dentium asperitas, non ventris robar, non calor spiritus, quo subigere & mutare possit carneā molē. Sed iam tum ipsa dentium laxitate, oris exiguitate, linguæ mollicie, & spiritus ad concoctionem imbecillitate, esum carniū eiurat. Quod si contendis te natum esse ad hoc cibi genus sumentum, primum id quod vis edere, ipse interfice, idque tua solius opera, non feces pita utens, non malleo, non securi, sed sicut lupi, vrsi, & leones ipsi necant quæ vorare volunt, ita tu morfu bouem, aut ore suem neca, ouemq; aut leporem irruens in viuum etiamnum diripe, sicut istæ feræ. Sin exspectas dum moriatur, vererisq; præsentem animam è carne expellere: cur cōtra naturam edis id quod anima est præditum? Imo nemo anima cassum & mortuum animal ita edit sic ut est. elixant, affiant, ignis & condimentorum ope mutant, eademque medicamentis innumeris amoluntur, ut gustatus deceptus alienum alimentum admittat. Et vero scitum est illud Laconis, qui cum in caupona emisset pisciculum, idq; cauponi coquendum tradidisset, atq; caseum, & acetum, oleumq; ab eo postularetur: Quid, inquit? an si isthæc haberem, piscem emissem? Nos autem ita flagitiosas inter cædes istas luxuriamus, ut carnem obsonii nomine dignemur. deinde obsoniis indigemus ad ipsam condiendam carnem, admiscentes oleum, mel, vinum, agrum, acetum, aromata Syriaca & Arabica, haud aliter, ac si re vera cadauer humi condendum condiremus. Etenim carnes, quas edimus, hoc modo diffuentes, emollitas, ac quodam modo putrefactas difficile est à concoctione subigi. Quinetiam superatæ vi concoctionis carnes, cruditates tamen molestas gignunt. Diogenes vero crudum polypum vorare sustinuit, ut amoliretur confectioem, qua ignis obsonia conficit. & sacerdotibus multisq; aliis circumstantibus, caput pallio velans, polypumque ori admouens, Pro vobis, inquit, ego me periculo obicio. præclarum me hercle periculum, scilicet ut Pelopidas, p Thebanorum, Aristogiton pro Atheniensium libertate, ita philosophus aduersus crudum polypum decertauit, ut vitam humanam efferaret. Porro carnis esus non modo præter naturam corporibus nostris accidunt, sed satietatem etiam crassiciq; ingenerant. Vinum enim & carniū esus, corpus quidem robustum validumq; faciunt, animos autem heberant. Ac ne athletas adducendo offendam, vtar cognatis exemplis. Bæotos nos Attici crassos, stupidos, stolidos maxime ob voracitatem appellauerunt, atq; adeo fues, & Menander

-- mandibulas habent.

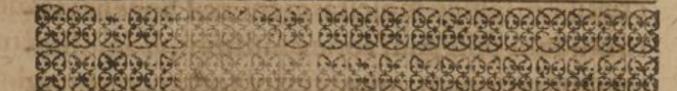
& Pindarus. Notum vero est, secundum Heracletum, animam siccam esse optimam atq; sapientissimam. Id quoq; constat, vasa vacua cum pulsantur sonitum reddere, impleta obmutescere, ærea vasa icta vocem in orbem didunt, nisi quis iniecta manu obturet atq; inhibeat. Oculus etiam humore occupatus abundante hebescit, & officium suum facere nequit. Solem per aerem humidū, vaporumq; multitudinem crudorum intuentes, non purum aut splendidum, sed obscurum & caliginosum dubioq; lumine cōspicimus. Ita profecto etiā in corpore repleto & turbido, alienisq; cibis graua-

A οὐ βραχύτης ὀδόντων πρὸς ἐστίν, ἔχει λείας ὑποπία, καὶ πνέυμα-
 τος θερμότης, βρέφαί τε κατεργάζονται διωατὴ ὁ βαρὺ καὶ
 κρεαδέες· ἀλλ' αὐτὸθεν ἡ φύσις τῆ λειότητι τῶ ὀδόντων, καὶ
 τῆ σμικρότητι τῆ σόματος, καὶ τῆ μαλακότητι τῆς γλώσ-
 σης, καὶ τῆ πρὸς πέψιν ἀμβλύτητι τῆ πνέυματος ἐξομι-
 νται τὴν σαρκωφαγίαν. εἰ δὲ λέγεις πεφυκέναι σεαυτὸν ἐπι-
 ποιούτων ἐδάδιον, ὁ βούλει φαγεῖν, πρὸς τὸν αὐτὸς ἀποκτε-
 νον· ἀλλ' αὐτὸς ἀφ' ἑαυτοῦ, μὴ χρησαίμενος κηπίδι, μη-
 δὲ τυσάνῳ πνί, μηδὲ πελέκει, ἀλλὰ ὡς λύκει καὶ δῆκτοι καὶ
 λέοντες αὐτοὶ ὡς ἐαδίῳσι φονεύουσιν, ἀεὶ δὲ δὴ γματὶ βοῦν, ἢ
 B σόμασι σὺν, ἢ ἄρνα ἢ λαγῶν διαρρήξον, καὶ φάτε πρὸς πεσῶν ἐλα-
 ζῶντος ὡς ἐκείνα. εἰ δὲ ἀναμύρεις νεκρὸν γνέσθαι ὁ ἐαδίῳμε-
 νον, καὶ δυσωπεῖ σεπαρῶσαν ψυχῶν ἀπελάυνειν τὴν σαρκῶς, πῆ
 πρὸς φύσιν ἐαδίῳσι δὲ ἐμφυζῶν; ἀλλ' οὐδὲ ἀψυζῶν αὐτὸς φά-
 γει καὶ νεκρὸν οἶόν ἐστιν, ἀλλὰ ἐφόσον, οππῶσι, μεταβάλλοις
 C ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ φαρμάκων, ἀλλοιοῦντες καὶ βρέποντες καὶ σθε-
 νύοντες ἠδύσμασι μυελίσι τὸν φόνον, ἵνα ἡ γαστὴρ δὲ πατη-
 θεῖσα πρὸς ἐξήτα, ὁ ἀλλότριον καὶ τοῦ χαλεπὸν γὰρ ὁ Δα-
 κωνος, ὅς ἐζηῦδιον ἐν πρὸς δόκῳ παρὰ μύρος, τὴν πρὸς δόκει
 σκιδάσῃ παρέδωκεν· αἰπιῶντος δὲ ἐκείνου τυρῶν καὶ ὄξος
 καὶ ἔλαιον, ἀλλ' εἰ τῶντα εἶχον (εἶπεν) ἐκ ἀνιζῶν ἐπαρὰ μίλι,
 ἡμεῖς ἢ ἕτως ἐν τῶν μαφόνῳ βυφαρῶν, ὡς τε ὄψον ὁ κρέας
 πρὸς σαρκωφῶν, εἴτα ὄψον πρὸς αὐτὸ ὁ κρέας δεόμεθα,
 αἰαμιγνῶντες ἔλαιον, οἶνον, μέλι, γάρον, ὄξος, ἠδύσμασι Συ-
 ειακίσι, Ἀρραβικίσι, ὡς πρὸ ὄντως νεκρὸν ἐκφαρμάζοντες, καὶ
 γὰρ ἕτως αὐτῶν ἔλαλυθέντων καὶ μαλακθέντων καὶ ἔσπον πι-
 νὰ κρεοσαπέντων ἔργον ἐστὶ τὴν πέψιν κρεατῆσαι καὶ ἔλακρε-
 τηθείσις ἢ ὄρνας βαρῦτητας ἐμποεῖ καὶ νοσώδης ἀπερίας.
 Διογῆνης ἢ ὠμὸν φαγεῖν πολὺ ποῦ ἐτόλμησεν, ἵνα τὸ ἀφ' ἑ-
 πρὸς ἐκβάλλῃ κατεργασίαν. τῶ δὲ ἱερέων καὶ πολλῶν πρὸς ἐ-
 D τῶντων αὐτῶν αἰδεσῶν, εἶχε λυφάμυρος ὁ τεύωνι καὶ τῶ
 σόματι πρὸς φέρων ὁ κρέας, ὁ πρὸ ὠμῶν (φρῶν) ἐγὼ πα-
 ρεβάλλομαι καὶ πρὸς κινδυνῶν καλῶν, ὁ Ζεὺς, κινδυνῶν. οὐ
 γὰρ ὡς Πελοπίδας ἔσφ' τῆς Θεῶν ἐλθῆς, ἢ ὡς Ἀρ-
 μόδιος καὶ Ἀριστογίτων ἔσφ' Ἀθῶν πρὸς κινδυνῶν
 σεν, ὁ φιλόσοφος ὠμῶν πολὺ ποῦ ἀφ' ἑαυτοῦ, ἵνα τὸ βίον
 ἀποθῆται. οὐ πίνω μόνον αἰ κρεοφαγίαι τοῖς σώμασι
 γίνονται πρὸς φύσιν, ἀλλὰ καὶ τῆς ψυχῆς ἔσφ' πληρομο-
 νῆς καὶ κέρου παχυύοισιν. οἶνος γὰρ καὶ σαρκῶν ἐμφορήσεις
 σῶμα μὲν ἔσφ' ποιῶσι καὶ βρωμαλέον, ψυχῆν ἢ ἀσθενέα.
 E καὶ ἵνα μὴ τοῖς ἀθληταῖς ἀπερῶνται συγγένει χρωμα-
 τῶν ἀδείμασι. τοῖς γὰρ Βοιωτοῖς ἡμεῖς οἱ Ἀθηναῖοι πα-
 γαῖς καὶ ἀνασῶν καὶ ἠλιθίους, μάστιγα ἀφ' ἑαυτοῦ ἀφ' ἑαυ-
 τῶν πρὸς σαρκῶν. ἔσφ' ἡ αὐτοῦ. καὶ ὁ Μένανδρος, οἱ γὰρ
 τοῖς ἔσφ' καὶ ὁ Πίνδαρος, Γινῶναι τ' ἐπειτα, αὐτῆς ἐπὶ
 ψυχῆ σφωτάτη, καὶ τὸν Ἡρακλειτον εἰκεν. γινῶναι τ' ἐπει-
 τα. οἱ πῆτοι κρουσθέντες ἠρῶσι, γινῶναι ἢ πλήρεις, οὐχ ὑ-
 πακρῶσι τ' πληγῶν. τῶ γὰρ καλῶν τῶν τὰ λεπτὰ τοῖς φό-
 φοις ἐν κύκλῳ ἔσφ' δίδωσιν, ἄλλοι οὐ ἐμφορῶν καὶ τυφλά-
 σῃ τῆ χειρῆς πληγῆς πρὸς φερεμῆς. ἐπὶ λαμβανόμενος
 F ὀφθαλμῶς ὑρῶν πλεονάσαντος διαπληθεῖς, μαρτυρεῖ
 καὶ ἀπνεῖ πρὸς ὁ οἰκείον ἔργον. τὸν ἥλιον δὲ ἀέρος ὑρῶν
 καὶ πληθῶν ἀναμύμασι ἀπέστων ἀφ' ἑαυτοῦ, οὐκα-
 ταρῶν, ὁ δὲ λαμπερῶν, ἀλλὰ βύθιον καὶ ἀχλυὸν ἀφ' ἑαυτοῦ, ἀσυμφύλοισι,

ἀσπύροντα τῆς ἀνταῖς ὀφθαλμῶν. ἔσφ' δὲ καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ σῶμα πρὸς γολερῶν καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ κρέα, καὶ βαρυνόμενον ἐσφ' ἀσυμφύλοισι,

πᾶσα αἰάγκη ὁ γάρωμα τῆς ψυχῆς καὶ ὁ φέλος ἀμβλύ-
 τῆα καὶ σύχυσιν ἔχον, καὶ πλανᾶσθαι καὶ φέρεσθαι πρὸς τὰ
 λεπτὰ καὶ διεστῶρητα τέλη τῶν πραγμάτων αὐτῶν καὶ τὸν ἐκ
 ἐξούσης χωρὶς ὅ τῶν ὁ πρὸς φιλανθρωπίᾳ ἐπισμὸς ἔδω-
 κείτο μακάριον εἶναι; τίς γὰρ αἰ ἀδικήσεν αἰθροπον, ἔτω πρὸς
 ἀλλότρια κακὰ καὶ ἀσύμφυλα ἔχει κέρδιον καὶ πρὸς τὴν φι-
 λανθρωπίαν; ἐμνήσθην ὅτι τῶν ἡμετέραν ἔχει κέρδιον, ὅ
 ἔξενόχοις, καὶ ὅτι Ἀθῆναιοι ἐξέλιπον τὸ κριὸν ἐκδείραντι
 δίκῳ ἐπέτηκαν. ὅτι ἐστὶ (οἶμθα) γέρον ὁ ζῶντα βασιανίζων
 ἔπαρρησιν καὶ ὁ ζῆν καὶ φονδύοντος. ἀλλὰ μάλλον (ὡς εἶ-
 κε) τὸ πρὸς σιωπῆν καὶ τὸ πρὸς φύσιν ἀγαθότητα καὶ ταῦτα
 μὲν ἐκεῖ κρινότερον ἔλεγον. πῶς ὁ μέγαλιος καὶ μυστηριώδης καὶ
 ἀπίστον ἀνδράσδε φλοῖς (ἢ φησὶν ὁ Πλάτων) καὶ ἀνητὰ φρονούσιν
 ἐργῶν ἔδωκεν, ὅτι μὲν ὅτι ἐξ ἰσχυροῦ καὶ ὡς πρὸς ναῦν
 ἐν χιμῶνι ναύκληρος, ἢ μηχθῶν ἐρῶ ποιητικὸς αἰὲρ ἐν θεά-
 ρω σκηνῆς πρὸς φερομένης. ἔχειρον δὲ ἴσως καὶ πρὸς ἀνακρέσα-
 σθαι καὶ πρὸς ἀναφωνήσθαι τὰ ἔμπεδοκλέους. ἀλλήθρῃ γὰρ
 ἐν ταῦτα τὰς ψυχὰς, ὅτι φόνων καὶ βρώσεως σαρκῶν καὶ ἀλλήλο-
 φαγίας δίκῳ πίνονται σώμασι θνητοῖς ἐνδεδένται. καίτοι δοκῶ
 παλαιότερος εἶναι ὁ λόγος εἶναι. τὰ γὰρ δὴ πρὸς τὸ Διόνυσον με-
 μυθευόμενα παρὰ τὸ ἔξομελισμῶν, καὶ τὰ Τιτανῶν ἐπὶ αὐτὸν πολ-
 μήματα, γευσάμενον τε ἔφονε καὶ λέσεις τε τῶν καὶ κεραυ-
 νόσεις, αἰνημένος ἐστὶ μῦθος εἰς τὸ παλιγενεσίαν. ὅ γὰρ ἐν ἡμῶν
 ἀλογον καὶ ἀτακτον καὶ βίαιον, οὐ γέρον ἀλλὰ δαμονικὸν, οἱ πα-
 λαοὶ Τιτανίας ὠνόμασαν, καὶ τῆτι ἐστὶ καὶ λαζομῶν καὶ δίκῳ
 διδόντος.

A omnino necesse est splendorem animi lucemque
 retundi, atq; conturbari, vagarique & ad viles res
 cernendas te conferre, cum ad consideranda ea q̄
 aliquid habent difficultatis, nihil ei sit acuminis at-
 que viriū. Iam absq; hæc essent, quis non maximi
 faciat ad suefactionē ad humanitatem? quis enim
 lædere vellet hoēm, ita benigne & humaniter affe-
 ctū animo ad aliena & non cognatorum sibi mala?
 Nudiustertius differens, mentionē feci Xenocra-
 tis: & q̄ Athenienses pœnā ab eo exegerūt, qui vi-
 uo arietī pellē detraxerunt. non est aut, puto, viū
 torquens deterior eo qui interficit. Sed nimirum
 magis ea sentimus q̄ consuetudini, q̄ quæ naturæ
 repugnant. Initium aut nostræ opinionis, magnū
 illud & sacri mysterii germanum, ignavisq; (vt ait
 Plato) & mortalia sapientibus incredibile, equidē
 vix audeo verbis attingere: tanquā cum nauim in
 tempestate gubernator torquet, aut in teatro sce-
 na labante, machinā tollit poeta. Tamen nihil ob-
 stat quominus Empedocleam sententiā proœmii
 loco præcinā. Quod. n. nostræ animæ mortalibus
 corporib. sunt illigatæ, id ita interpretatur, quod
 pœnas ex cædium & esus carnū pendant. Quanq̄
 hæc quidē oratio videtur esse antiquior. Quæ. n.
 fabulæ ferūtur de Baccho membratim discerpto,
 & quæ aduersus eum conati sint Titanes, vtq; gu-
 stauerint cæsi cadauer, punitiq; & fulminibus icti
 perierint: sermo est qui ad novos refertur natales,
 secundumq; ortum. Brutam enim in nobis animæ
 facultatem, incompōsitam eam & violentam, non
 diuinam, sed à genio profectam, veteres Titanas
 appellauerunt: eaq; est quæ dat pœnas.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ
 ΠΕΡΙ ΣΑΡΚΟΦΑΓΙΑΣ.

Λόγος β.

Εἰ τὰ ἔωλα τῆς σαρκοφαγίας πρὸς
 φάπυς ἡμᾶς ὁ λόγος πρὸς ἀκαλεί τῆς
 τε ἀφροσύνης καὶ πρὸς θυμίας ἡμέας.
 χαλεπὸν μὲν γὰρ (ὡς πρὸς Κάτων ἔφησε)
 λέγειν πρὸς γαστέρας ὅτι μὴ ἐχούσας
 καὶ πέποιται ὁ τῆς σιωπῆς κικεῶν, ὡς
 πρὸς ὁ τῆς Κίρκης ὠδίας ὀδύνας κικεῶν ἀπάτας τε γροῖς τε
 καὶ ὁ ἀλκίτρον ἐκβάλλει τὴν σαρκοφαγίας ὡς ἔμπε πλησμέ-
 νων τῆς Φιλιππῶν, καὶ ἀφραπέπαρμένον, οὐ γὰρ δὴ ὄντιν. ἐπεὶ
 καλῶς εἶχεν, ὡς πρὸς Αἰγύπτιοι τὴν νεκρῶν καὶ χιλιῶν ἔξελόν-
 τες, καὶ πρὸς τὸ ἥλιον ἀναχέζοντες ἐκβάλλουσιν, ὡς αἰτίαν ἀ-
 πύτων ὧν ὁ αἰθροπος ἡμῶν, ἔτως ἡμᾶς ἐαυτοῖς τὴν γαστρι-
 μῶν καὶ μαιφονίαν ἐκτέμνοντες, ἀγνώσθαι τὴν λοιπὸν βίον.
 ἐπεὶ ἢ γε γαστήρ ἐμαιοφόνον ὄντιν, ἀλλὰ μαινόμενον ἀπὸ τῆς
 ἀφροσύνης. οὐ μὲν δὲ εἰ καὶ ἀδύνατον, ἢ ἀφρα πῶς σιωπῆ-
 θῆσαν ὁ αἰαμῶντην ἀγμῶν μῶν, τὰ ἀμῶντην πρὸς ὁ-
 μεθα ἀφρα τὸν λόγον, ἐδώμεθα σάρκας, ἀλλὰ πεινώντες ἔ-
 βυφῶντες αἰαμῶν μῶν ζῶν, ἀλλὰ οἰκτείροντες καὶ ἀλ-
 γουῶντες, ἔχου βεζίζοντες ὅτι βασιανίζοντες οἱ αἰ νῦν πολλὰ
 ἔρασαν, οἱ μὲν εἰς σφαγῶν ὧν ὠλοῦντες ὀβελοῖς ἔξοπῶν,
 ὡς πρὸς

P L V T A R C H I
 DE CARNIVM ESU,

Oratio posterior.

Ratio nos hortatur, vt recentibus
 alacribusq; cogitationibus
 ad disputationem de carnū estu
 pridianā reuertamur. Est vero,
 vt aiebat Cato, difficile verba
 facere ad ventres auribus caren-
 tes: hauustuq; est à plerisq; con-
 suetudinis ille è variis mixtus ac confusus potus,
 Circæi cyceonis instar pariens
 Fraudes, & gemitus, cruciatus, atq; dolores.
 neq; facile hamus eximi pōt esus carnū, voluptatis
 cupiditate occupatis ac tanq̄ trāsfixis. Equidē cō-
 ueniebat, vt quo more hominis mortui vētrē exse-
 cāt, atq; aduerso Sole cōseisū abiiciūt, eū innuētes
 fuisse causā omniū quæ in vita peccauit homo: ita
 nos gulæ cædisq; studio euulso reliquū vitæ tēpus
 caste exigere. quādo ipse venter nō ad cædes im-
 pellit, sed intēperantiæ nostræ culpa iis polluitur.
 Verumtamē si fieri nequit vt plane vitemus esum
 carnū, & cōsuetudo facit vt nos pudeat isto pecca-
 to abstinere: saltē cū ratione peccemus. Edamus,
 inquam, carnes, sed fame, non luxuria impulsī: in-
 terficiamus animal, sed miserantes & dolentes: nō
 insultantes & excruciatos. qualia nunc multi mul-
 ta perpetrant. alii verubus ignitis porcos iugulant,
 vt ferri